

Arrest

nr. 233 590 van 4 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 18 oktober 2015, verklaart er zich op 19 oktober 2015 een eerste maal vluchteling.

Op 27 oktober 2017 sloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers eerste verzoek af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij 's Raads arrest nr. X van 27 februari 2019 werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd.

1.2. Op 22 maart 2019 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

Op 24 juli 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiek van etnische origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Quchi, gelegen in het district Kalakan in de provincie Kabul. Op 14-jarige leeftijd verhuisde u samen met uw familie naar Iran.

Op 19 oktober 2015 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Uw verklaringen luiden toen als volgt: Op 2 april 2004 kwam u aan in het Verenigd Koninkrijk waar u werd gerepatrieerd naar Griekenland. Hierna reisde u verschillende keren terug naar het Verenigd Koninkrijk waarna u telkens opnieuw werd gerepatrieerd naar Griekenland. De laatste keer dat u in het Verenigd Koninkrijk was, werd uw asielaanvraag er geweigerd, waarna u op 23 september 2014 door de Engelse autoriteiten werd gerepatrieerd naar de Afghaanse hoofdstad Kabul. Vervolgens verbleef u twee weken bij uw tante in de hoofdstad Kabul. Na deze twee weken ging u samen met uw moeder en uw broer A.G., die toen vanuit Iran naar Afghanistan waren gerepatrieerd, naar het huis dat jullie hadden in het dorp Qalai Khowja Mir Khel, gelegen in het district Mir Bacha Kot in de provincie Kabul, waar u zo'n 10 maanden verbleven heeft. U verklaart dat uw vader, J.K.A.Q., in het jaar 1358 (1979/1980 volgens de Gregoriaanse kalender) lid is geworden van de groepering Hezbe Islami van Gulbuddin Hekmatyar. In het jaar 1367 (1988/1989 volgens de Gregoriaanse kalender) is uw vader een commandant van Hezb-e Islami geworden. In het jaar 1370 (1991/1992 volgens de Gregoriaanse kalender) werden uw oom langs vaderskant, zijn zoon en twee ooms langs moederskant vermoord omdat uw oom langs vaderskant ook een lid van Hezb-e Islami was en omdat de twee andere ooms langs moederskant de groepering steunden. In het jaar 1380 (2001/2002 volgens de Gregoriaanse kalender) werd uw vader ergens tussen Maidan Shahr en Kabul in een auto vermoord door A.U.S.R., een commandant van de groepering Hezb-e Ittihad, omwille van zijn activiteiten voor Hezb-e Islami. Toen u in het Verenigd Koninkrijk verbleef, werd uw broer S. op 15 maart 2010 van Iran gerepatrieerd naar Afghanistan. Hierna werd hij in het dorp Ibrahim Khel, gelegen in het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak, dood teruggevonden. Na uw terugkeer in 2014 naar het dorp Qala Khowja Mir Khel, gelegen in het district Mir Bacha Kot in de provincie Kabul, ging u het graf van uw broer bezoeken. Toen u daar was, werd u door iemand aangesproken die vroeg waarom u dat graf bezocht. Toen u aangaf dat u de broer was van de overledene, reageerde die man erg geïnteresseerd. Even later werd u op de begraafplaats gefotografeerd door een andere persoon. Toen u om uitleg vroeg aan de persoon die u had aangesproken, zei hij dat u zich geen zorgen moest maken. Eén maand later ontving u een dreigbrief van Hezb-e Islami in uw huis in het dorp Qala Khowja Mir Khel. In deze dreigbrief werd geschreven dat uw broer S. geweigerd had om voor hen te werken waardoor hij door Hezbe Islami was gedood. Ook werd in deze brief geëist dat u M.A.K.G. moest bespioneren en hen moest informeren over iedere beweging hij zou maken. Hierna verbleef u nog drie weken in uw eigen huis in het dorp Qala Khowja Mir Khel om vervolgens Afghanistan te verlaten. Na vier of vierenhalf maand onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 19 oktober 2015 een asielaanvraag indiende. Na uw vertrek is uw familie naar de provincie Mazar-e Sharif verhuisd. Ongeveer anderhalf maand voor uw gehoor op het CGVS verhuisden uw familie omwille van de problemen naar Iran. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de mensen die uw familieleden hebben vermoord. U legt volgende documenten neer: een contract van uw vader Hezb-e Islami dd. 10.01.1358, een contract van uw vader bij Hezb-e Islami dd. 20.03.1367, een dreigbrief van Hezb-e Islami dd. 13.03.1394, een fax van een brief van de immigratiedienst van het Verenigd Koninkrijk dd. 16.09.2014, een brief van "The Society of Afghan Residents in South Wales" dd. 07.02.2014 en een kopie van één pagina uit een Afghaans paspoort op uw naam.

Op 27 oktober 2017 sloot het CGVS uw eerste verzoek af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen correct zicht bood op uw verblijfplaatsen na uw repatriëring van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan in september 2014, omdat u geen correct zicht gaf over de verblijfplaatsen van uw familieleden en u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent uw identiteitsdocumenten. Tevens kon er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw vader een commandant is geweest bij Hezb-e Islami en dat uw vader en uw broer S. zouden zijn vermoord. Bovendien kon u uw eigen verklaarde problemen in Afghanistan niet aannemelijk maken. Ook besloot het CGVS dat de provincie Kabul, vanwaar u afkomstig bent, geen gebied is waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is er dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Tegen deze beslissing ging u in beroep. De

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde op 27 februari 2019 bovenstaande beslissing en beoordeling. U diende geen cassatieberoep in.

Op 22 maart 2019 diende u uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. U volhardt in uw eerder verklaarde asielmotieven en voegt hieraan toe dat uw broer A. op 14 of 15 hut 1396 – dit is 5 of 6 maart 2018 volgens de Gregoriaanse kalender - is gedood. U denkt dat hij is vermoord omdat jullie vader lid was Hezb-e Islami of misschien is hij vermoord omwille van zijn werk. Meer bepaald was hij directieverantwoordelijke bij de inlichtingendienst, afdeling opsporingen, in de luchthaven van Bagram. Tijdens uw eerste verzoek heeft u het beroep van uw broer A. niet vermeld omdat u van uw broer niets over zijn werk mocht vertellen. U weet niet waarom u dit niet mocht zeggen. Tevens haalt u aan dat u in het kader van uw eerste verzoek heeft gelogen over de verblijfplaatsen van A., zijn gezin, uw gezin en uw moeder. Meer bepaald verbleven ze in Sayedkhel in de provincie Parwan en is de hele familie na de dood van uw broer naar Khair Khana in de stad Kabul verhuisd. Dit in tegenstelling tot uw eerdere verklaring dat ze in Iran zaten. U heeft hierover gelogen omdat u wou vermijden dat het CGVS vragen zou stellen over uw broer. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vermoord door de strijders van Gulbuddin of omwille van het werk van uw broer A.. Tevens stelt u dat ook in Kabul de situatie heel gevaarlijk is. Tot slot voegde u toe dat u ziek bent en kampt met psychologische problemen.

U legt volgende documenten neer : een kopie van een taskara op uw naam, een kopie van een taskara op naam van A., een kopie van een stemkaart op naam van A., kopieën van zes certificaten op naam van A., kopieën van 12 foto's, twee kaarten van een Iraanse boksclub op naam van Z., een kopie van een psychologische verslag dd. 20.12.2019 en één pagina van een kopie van een Afghaans paspoort op uw naam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde dat u ziek bent en kampt met psychische problemen (verklaring volgend verzoek, punt 17 en 22), hetgeen u illustreerde aan de hand van een attest opgesteld door een psychotherapeut van de vereniging Solentra. In dit attest wordt gesteld dat u lijdt onder een zware traumatologie en kampt met depressie, stressstoornis en risico op decompensatie. Of aan deze diagnose enig objectief neuropsychologisch onderzoek voorafging wordt in het attest echter niet vermeld. Uit dit attest blijkt ook geenszins dat u niet over de nodige capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten. Van de door u verklaarde geheugenproblemen wordt in dit attest evenmin enige melding gemaakt (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, punt 6).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard moet worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming stelt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat **u gedurende uw eerste verzoek niets verteld heeft over het beroep van uw broer A. als directieverantwoordelijke bij de inlichtingendienst, afdeling opsporingen, in de luchthaven van Bagram en dat u gelogen heeft over de verblijfplaatsen van uw familieleden** (verklaring volgend verzoek, punt 15).

Met betrekking tot deze nieuwe verklaringen moet echter worden gesteld dat zij de kans niet aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Er moet wat betreft deze nieuwe verklaringen vooreerst worden vastgesteld dat **u geen afdoende verklaring aanbrengt voor het afleggen van uw leugenachtige verklaringen in het kader van uw eerste verzoek met betrekking tot het beroep van uw broer A. en de verblijfplaatsen van uw familieleden**. Dat u van uw broer A. niets over zijn werk mocht vertellen en dat u gelogen heeft over de verblijfplaatsen van uw familie omdat u wou vermijden dat het CGVS vragen zou stellen over uw broer (verklaring volgend verzoek, punt 15), ontslaat u geenszins van de verplichting die op een verzoeker rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het

verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaats(en) van eerder verblijf, de door hem afgelegde reisroute en zijn asielmotieven.

De vaststelling dat u in het kader van uw tweede en huidige verzoek stelt dat u de Belgische asielinstanties gedurende uw eerste verzoek bewust heeft proberen te misleiden, ondermijnt reeds op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien weet u zelf niet waarom u van uw broer niets mocht zeggen over zijn werk (verklaring volgend verzoek, punt 15).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat A. die op verschillende door u neergelegde documenten vermeld wordt, effectief uw broer is.

In dit opzicht moet worden opgemerkt dat de inhoud van de neergelegde kopie van een taskara op uw naam niet overeenkomt met uw verklaringen op het CGVS omtrent uw taskara in het kader van uw eerste verzoek. Meer bepaald verklaarde u toen dat u geen taskara heeft, dat u uw taskara bent verloren en dat u zeven jaar was toen u uw taskara kreeg (CGVS dd. 20.09.2017, p. 15). Echter, de kopie van de taskara die u nu neerlegt dateert van de derde van de vierde maand 1394 (verklaring volgend verzoek, punt 17 & document 1). Deze datum komt overeen met 24 juni 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Aangezien uw geboortedatum is vastgesteld op 1 januari 1986 was u 29 jaar toen deze taskara voor u werd opgemaakt. Deze vaststelling is helemaal niet verenigbaar met uw verklaring tijdens uw eerste verzoek als zou u uw taskara hebben gekregen op zevenjarige leeftijd. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Wat betreft de kopie van een taskara op naam van A., de kopie van een stemkaart op naam van A., kopieën van zes certificaten op naam van A., en kopieën van 12 foto's waarop A. volgens u staat afgebeeld (verklaring volgend verzoek, punt 17), moet eveneens worden opgemerkt dat deze documenten geenszins gegevens bevatten die op objectieve manier kunnen aantonen dat u een broer van deze persoon bent (verklaring volgend verzoek, punt 17).

Ook betreffen het slechts kopieën waarvan de authenticiteit geenszins kan worden nagegaan.

Bovendien worden opgemerkt dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Wat de 12 foto's betreft, moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat A. die op verschillende door u neergelegde documenten vermeld wordt, daadwerkelijk uw broer is.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u zich in het kader van uw huidige verzoek eveneens steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen correct zicht bood op uw verblijfplaatsen na uw repatriëring van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan in september 2014, omdat u geen correct zicht gaf over de verblijfplaatsen van uw familieleden en u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent uw identiteitsdocumenten. Tevens kon er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw vader een commandant is geweest bij Hezb-e Islami en dat uw vader en uw broer S. zouden zijn vermoord. Bovendien heeft u uw eigen verklaarde problemen in Afghanistan niet aannemelijk kunnen maken. Ook besloot het CGVS dat de provincie Kabul, vanwaar u afkomstig bent, geen gebied is waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is er dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over elementen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet - met name uw vrees om nog steeds te worden gedood door de strijders van Gulbuddin en uw verklaring dat uw broer A. mogelijk is gedood omdat uw vader lid was van Hezbe Islami (verklaring volgende verzoeken, punten 15 & 18) - moet worden beklemtoond dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek een weigeringsbeslissing nam er onder andere geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen dat uw vader een commandant is geweest bij Hezb-e Islami, aan de verklaarde moord op uw vader en uw broer S. en aan uw eigen verklaarde problemen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft de twee kaarten van een Iraanse bokscub op naam van Z. waarmee u wilt aantonen dat u in Iran heeft gewoond (verklaring volgend verzoek, punt 17), moet worden opgemerkt dat er momenteel niet wordt getwijfeld aan uw verklaring dat u van uw 14de tot 2004 in Iran heeft gewoond, zoals u tijdens uw eerste verzoek heeft aangegeven (CGVS dd. 20.09.2017, p. 3).

De kopie van het psychologische verslag dd. 20.12.2019 werd hierboven reeds besproken. Er dient nog toegevoegd dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Medische motieven op zich niet ressorteren bovendien niet onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

De kopie van één pagina van een Afgaans paspoort op uw naam heeft u reeds neergelegd in het kader van uw eerste verzoek.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening

te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw vrees om te worden gedood door de strijders van Gulbuddin omdat uw vader commandant was bij Hezb-e Islami en uw vrees om te worden gedood wegens het werk van uw broer Abdulghayoon (verklaring volgend verzoek, punt 18) moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat uw vader commandant zou zijn geweest bij Hezb-e Islami en dat uw broer Abdulghayoon werkzaam zou zijn geweest als directieverantwoordelijke bij de inlichtingendienst, afdeling opsporingen, in de luchthaven van Bagram, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van Amnesty International (stuk 3).

Per faxbericht van 15 januari 2020 om 11.24 uur brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een certificaat van de rechtenopleiding van zijn broer in de militaire school, een certificaat van de commandocursus van zijn broer, een attest van de cursus van de inlichtingendienst van zijn broer, een arrest van een computercursus van zijn broer, een attest van de militaire politie van zijn broer, een identiteitsattest van zijn broer, een registratiekaart als kiezer van zijn broer en een certificaat betreffende het voltooien van de militaire opleiding van zijn broer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Nadat verzoeker op 23 september 2014 door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk werd gerepatriëerd naar Kabul en nadat hij opnieuw vertrok uit Afghanistan en naar België reisde, dient verzoeker op 19 oktober 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Hij voert aan dat hij wordt bedreigd door Hezb-e Islami. Bij 's Raads arrest nr. X van 27 februari 2019 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijfplaatsen na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2014, aan de

verblijfplaatsen van zijn familieleden, aan zijn verklaringen dat zijn vader een commandant was bij Hezb-e Islami en dat zijn vader en zijn broer S. zouden zijn vermoord, en evenmin aan zijn persoonlijke problemen. In de provincie Kabul loopt verzoeker geen reëel risico op de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op 22 maart 2019 dient verzoeker onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn verklaringen zoals uiteengezet tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij voegt toe dat zijn broer A. werd vermoord, mogelijks omdat hun vader lid was van Hezb-e Islami, mogelijks omwille van zijn werkzaamheden als directieverantwoordelijke bij de inlichtingendienst op de luchthaven van Bagram. Hij stelt ook dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over de verblijfplaatsen van zijn broer A. en diens gezin, van zijn eigen gezin en van zijn moeder. Hij wijst op de gevaarlijke situatie in Kabul. En hij voert aan dat hij ziek is en kampt met psychologische problemen. Tevens legt hij een aantal bijkomende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). In de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk bevonden omdat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt om op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.4. Met betrekking tot verzoekers mentale gezondheidstoestand motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat uit het voorgelegde psychologisch attest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet blijkt dat verzoeker te kampen zou hebben met dermate psychologische problemen dat hij niet in staat zou zijn om zijn vluchtrelaas op omstandige wijze uiteen te zetten:

“U verklaarde dat u ziek bent en kampt met psychische problemen (verklaring volgend verzoek, punt 17 en 22), hetgeen u illustreerde aan de hand van een attest opgesteld door een psychotherapeut van de vereniging Solentra. In dit attest wordt gesteld dat u lijdt onder een zware traumatologie en kampt met depressie, stressstoornis en risico op decompensatie. Of aan deze diagnose enig objectief neuro-psychologisch onderzoek voorafging wordt in het attest echter niet vermeld. Uit dit attest blijkt ook geenszins dat u niet over de nodige capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten. Van de door u verklaarde geheugenproblemen wordt in dit attest evenmin enige melding gemaakt (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, punt 6).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

en:

“De kopie van het psychologische verslag dd. 20.12.2019 werd hierboven reeds besproken. Er dient nog toegevoegd dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Medische motieven op zich niet ressorteren bovendien niet onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als dusdanig blijft deze motivering onverminderd overeind. In zoverre verzoeker zich beroept op eventuele medische problemen, dient erop gewezen dat hij zich hiervoor dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Met betrekking tot de nieuwe verklaringen die verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming aflegt, meer bepaald inzake de beweerde werkzaamheden van zijn broer A. en diens dood alsook inzake de verblijfplaatsen van zijn familieleden, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen afdoende verschuiving doet gelden voor het afleggen van leugenachtige verklaringen tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dat zijn poging de Belgische asielinstanties te misleiden afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid en dat hij niet aannemelijk weet te maken dat de persoon vermeld op de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) werkelijk zijn broer is:

"In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming stelt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u gedurende uw eerste verzoek niets verteld heeft over het beroep van uw broer A. als directieverantwoordelijke bij de inlichtingendienst, afdeling opsporingen, in de luchthaven van Bagram en dat u gelogen heeft over de verblijfplaatsen van uw familieleden (verklaring volgend verzoek, punt 15).

Met betrekking tot deze nieuwe verklaringen moet echter worden gesteld dat zij de kans niet aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Er moet wat betreft deze nieuwe verklaringen vooreerst worden vastgesteld dat u geen afdoende verklaring aanbrengt voor het afleggen van uw leugenachtige verklaringen in het kader van uw eerste verzoek met betrekking tot het beroep van uw broer A. en de verblijfplaatsen van uw familieleden. Dat u van uw broer A. niets over zijn werk mocht vertellen en dat u gelogen heeft over de verblijfplaatsen van uw familie omdat u wou vermijden dat het CGVS vragen zou stellen over uw broer (verklaring volgend verzoek, punt 15), ontslaat u geenszins van de verplichting die op een verzoeker rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaats(en) van eerder verblijf, de door hem afgelegde reisroute en zijn asielmotieven.

De vaststelling dat u in het kader van uw tweede en huidige verzoek stelt dat u de Belgische asielinstanties gedurende uw eerste verzoek bewust heeft proberen te misleiden, ondermijnt reeds op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien weet u zelf niet waarom u van uw broer niets mocht zeggen over zijn werk (verklaring volgend verzoek, punt 15).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat A. die op verschillende door u neergelegde documenten vermeld wordt, effectief uw broer is.

In dit opzicht moet worden opgemerkt dat de inhoud van de neergelegde kopie van een taskara op uw naam niet overeenkomt met uw verklaringen op het CGVS omtrent uw taskara in het kader van uw eerste verzoek. Meer bepaald verklaarde u toen dat u geen taskara heeft, dat u uw taskara bent verloren en dat u zeven jaar was toen u uw taskara kreeg (CGVS dd. 20.09.2017, p. 15). Echter, de kopie van de taskara die u nu neerlegt dateert van de derde van de vierde maand 1394 (verklaring volgend verzoek, punt 17 & document 1). Deze datum komt overeen met 24 juni 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Aangezien uw geboortedatum is vastgesteld op 1 januari 1986 was u 29 jaar toen deze taskara voor u werd opgemaakt. Deze vaststelling is helemaal niet verenigbaar met uw verklaring tijdens uw eerste verzoek als zou u uw taskara hebben gekregen op zevenjarige leeftijd. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Wat betreft de kopie van een taskara op naam van A., de kopie van een stemkaart op naam van A., kopieën van zes certificaten op naam van A., en kopieën van 12 foto's waarop A. volgens u staat afgebeeld (verklaring volgend verzoek, punt 17), moet eveneens worden opgemerkt dat deze documenten geenszins gegevens bevatten die op objectieve manier kunnen aantonen dat u een broer van deze persoon bent (verklaring volgend verzoek, punt 17).

Ook betreffen het slechts kopieën waarvan de authenticiteit geenszins kan worden nagegaan.

Bovendien worden opgemerkt dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Wat de 12 foto's betreft, moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat A. die op verschillende door u neergelegde documenten vermeld wordt, daadwerkelijk uw broer is."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet over het werk van zijn broer A. sprak omwille van het uiterst gevaarlijk karakter van dit werk, dient erop gewezen dat verzoeker eerder nog verklaarde dat hij niet weet waarom hij niet over het werk van zijn broer mocht spreken (administratief dossier, stuk 9, "verklaring volgend verzoek", verklaring 15). Dat verzoeker *post factum* in zijn verzoekschrift plots toch een verklaring biedt voor het eerder verzwijgen van het werk van zijn broer A., terwijl hij eerder stelde niet te weten waarom hij over dit werk niet mocht spreken, toont dan ook eens te meer de ongeloofwaardigheid van deze werkzaamheden aan.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker verder aan dat hij inzake zijn taskara's verkeerd werd begrepen. Hij stelt dat hij een eerste taskara kreeg toen hij zeven jaar oud was, dat hij deze taskara verloor en dat hij na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2014 een nieuwe taskara heeft aangevraagd. De Raad stelt vast dat dit verweer allerminst te rijmen valt met verzoekers verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 september 2017 in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoeker verklaarde toen immers dat hij geen taskara had en dat hij de taskara die hij op zevenjarige leeftijd kreeg, verloor (gehoorverslag CGVS 20 september 2017 (hierna: gehoor CGVS), p. 15). Verzoeker maakte geen enkele melding van het aanvragen van een nieuwe taskara na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2014. Aangezien verzoeker op het moment van dit gehoor deze nieuwe taskara reeds zou hebben gekregen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij hiervan melding zou maken doch integendeel verklaarde hij dat hij geen taskara heeft. Dat verzoeker zichzelf in zijn verzoekschrift nogmaals tegensprekt, duidt eens te meer op het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen. Mede gelet op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') betreffende corruptie en documentfraude in Afghanistan waardoor de bewijswaarde van Afghaanse documenten danig gerelativeerd dient te worden, kan aan de in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming voorgelegde taskara, die bovendien slechts een kopie betreft, geen bewijswaarde worden toegekend.

Voor het overige komt verzoeker aangaande de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven in zijn verzoekschrift niet verder dan het opwerpen van de blote bewering dat de commissaris-generaal alles naast zich neerlegt en meent verzoekers vluchtrelaas niet meer te moeten onderzoeken omdat het verzoek om internationale bescherming negatief werd afgesloten. Gezien voormelde motieven uit de bestreden beslissing is dergelijk verweer allerminst ernstig. Er werd wel degelijk nagegaan welke nieuwe elementen in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming werden voorgelegd en in de bestreden beslissing wordt op pertinente en omstandige wijze uiteengezet dat de voorgelegde nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer dat alsnog zou kunnen aantonen dat uit de voorgelegde nieuwe elementen wel blijkt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking zou komen.

2.3.6. In zoverre verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het louter voortbouwen op een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden door zowel de commissaris-generaal als door de Raad in het kader van de beoordeling van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op zich niet de geloofwaardigheid van dit relaas kan herstellen:

“Daarnaast moet worden vastgesteld dat u zich in het kader van uw huidige verzoek eveneens steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen correct zicht bood op uw verblijfplaatsen na uw repatriëring van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan in september 2014, omdat u geen correct zicht gaf over de verblijfplaatsen van uw familieleden en u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent uw identiteitsdocumenten. Tevens kon er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw vader een commandant is geweest bij Hezb-e Islami en dat uw vader en uw broer S. zouden zijn vermoord. Bovendien heeft u uw eigen verklaarde problemen in Afghanistan niet aannemelijk kunnen maken. Ook besloot het CGVS dat de provincie Kabul, vanwaar u afkomstig bent, geen gebied is waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is er dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over elementen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet - met name uw vrees om nog steeds te worden gedood door de strijders van Gulbuddin en uw verklaring dat uw broer A. mogelijk is gedood omdat uw vader lid was van Hezbe Islami (verklaring volgende verzoeken, punten 15 & 18) - moet worden beklemtoond dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek een weigeringsbeslissing nam er onder andere geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen dat uw vader een commandant is geweest bij Hezb-e Islami, aan de verklaarde moord op uw vader en uw broer S. en aan uw eigen verklaarde problemen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als dusdanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan vervolging en/of ernstige schade vreest naar aanleiding van zijn *“bijzonder kwetsbaar profiel”* omdat hij na al die jaren in Europa is verwesterd, dient er vooreerst op gewezen dat de Raad zich in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming dienaangaande reeds als volgt uitsprak in zijn arrest nr. 217 611 van 27 februari 2019:

“De verzoekende partij betoogt in haar aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 9 januari 2019 dat zij intussen al drie jaar in België verblijft, met als gevolg dat zij, al dan niet bewust, gewoontes heeft overgenomen en zich heeft aangepast aan de Belgische cultuur. Zij meent dat zij daarom bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM loopt en citeert dienaangaande uit richtlijnen van UNHCR. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde man gepercipieerd en geviseerd zou worden. Zij toont op geen enkele manier aan dat haar verblijf sinds begin 2016 van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Zij beperkt zich desbetreffend tot louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen.”

In het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming maakte verzoeker zelf geen melding van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade naar aanleiding van zijn beweerde verwestering (zie administratief dossier, stuk 9, “verklaring volgend verzoek”). In zijn verzoekschrift komt verzoeker bovendien niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die aldus niet volstaat teneinde een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde in concreto aannemelijk te maken. Als dusdanig brengt hij dan ook geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3.8. Met betrekking tot de (overige) door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Wat betreft de twee kaarten van een Iraanse bokscub op naam van Z. waarmee u wilt aantonen dat u in Iran heeft gewoond (verklaring volgend verzoek, punt 17), moet worden opgemerkt dat er momenteel niet wordt getwijfeld aan uw verklaring dat u van uw 14de tot 2004 in Iran heeft gewoond, zoals u tijdens uw eerste verzoek heeft aangegeven (CGVS dd. 20.09.2017, p. 3).

[...]

De kopie van één pagina van een Afgaans paspoort op uw naam heeft u reeds neergelegd in het kader van uw eerste verzoek.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als dusdanig blijft deze motivering onverminderd overeind. Het door verzoeker bijgebrachte rapport van Amnesty International (verzoekschrift, stuk 3) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.9. Wat betreft verzoekers nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker dienaangaande evenmin elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor deze internationale bescherming in aanmerking komt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo

Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw vrees om te worden gedood door de strijders van Gulbuddin omdat uw vader commandant was bij Hezb-e Islami en uw vrees om te worden gedood wegens het werk van uw broer Abdulghayoon (verklaring volgend verzoek, punt 18) moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat uw vader commandant zou zijn geweest bij Hezb-e Islami en dat uw broer Abdulghayoon werkzaam zou zijn geweest als directieverantwoordelijke bij de inlichtingendienst, afdeling opsporingen, in de luchthaven van Bagram, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen."

Waar verzoeker onder verwijzing naar een rapport van Amnesty International (verzoekschrift, stuk 3) aanvoert dat het voor hem onmogelijk is om naar gelijk waar in Afghanistan terug te keren, dient erop gewezen dat dit rapport geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Het rapport van Amnesty International heeft een meer algemene draagwijdte en doet in dit opzicht geen afbreuk aan vele, precieze, gedetailleerde en meer recente informatie zoals vermeld in de bestreden beslissing en waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd. In zoverre verzoeker beweert dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op achterhaalde informatie, dient erop gewezen dat dit geenszins het geval blijkt en dat verzoeker zelf geen enkel meer recent stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist en/of achterhaald zou zijn. Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019 (verzoekschrift, p. 19), dient vastgesteld dat deze informatie betrekking heeft op de situatie in de stad Kabul, terwijl in casu de situatie in de rest van de provincie Kabul (met uitsluiting van de stad Kabul) wordt beoordeeld. Als dusdanig slaagt verzoeker er geenszins in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen.

2.3.10. De bij faxbericht van 15 januari 2020 om 11.24 uur bijgebrachte stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 7) met betrekking tot verzoekers beweerde broer werden bijgebracht na de sluiting van de debatten op 15 januari 2020 om 11.24 uur en worden derhalve uit de debatten geweerd.

Bovendien kan worden vastgesteld dat bepaalde van deze stukken al werden neergelegd op het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) – met name een certificaat van de rechtenopleiding van zijn broer in de militaire school, een certificaat van de commandocursus van zijn broer, een attest van de cursus van de inlichtingendienst van zijn broer, een arrest van een computercursus van zijn broer en een registratiekaart als kiezer van zijn broer – en reeds beoordeeld werden in de bestreden beslissing, zoals overgenomen in onderhavig arrest (zie *infra*). De commissaris-generaal stelde met betrekking tot deze stukken terecht vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat A. die op verschillende door verzoeker neergelegde documenten vermeld wordt, effectief zijn broer is.

2.3.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER